

LBRIS

We know
books

Loredana A. Știrbu

**BIJUTIERUL
DIN JAIPUR**

LIMES

2024

– Știu că pare incredibil, vă rog să mă credeți că nu aș putea să vă fac asta. Ați simți. Aici, pe acest pământ sunteți protejată. Vedeți, *eashiqati*, trebuie să vă întoarceți acasă, doar aici sufletul dumneavoastră își va găsi liniștea. Priviți, *eashiqati*, acest papirus, vedeți cât de minunat vă stătea în albastru?

CUPRINS

Bijutierul din Jaipur	9
Taina	29
Arabesque	39
Narcis și izvorul	49
Zeul	58
Casa de pe deal	75
Omaz	88
Musafirul	95
Cămașa albastră a sufletului	104

Bijutierul din Jaipur

Când bătrâna doamnă intră în biroul lui, el tocmai se pregătea să meargă la masă. Prânzul era un bun prilej de a se relaxa în restaurantul prietenului său, Vijai. Era un restaurant în care venea toată lumea bună a Jaipurului, avea masa lui rezervată permanent, lângă fereastra ce dădea spre grădină.

Însă secretara îl informă că doamna insistă să îi vorbească, așa că se hotărî să își amâne ieșirea.

Doamna Madhuri Sharma făcea parte dintr-o veche și bogată familie a Jaipurului, așa că o pofti să se așeze în fotoliul cu spătar înalt de lângă masa de cafea. Îmbrăcată într-un sari indigo elegant cu modele aurii, doamna scoase din poșetă o pungă roșie de catifea și îi împrăștiie conținutul pe masa lăcuită.

Cu toată experiența lui, conținutul revărsat în bucăți scânteietoare îl lăsă perplex.

– Domnule Singh, am auzit multe cuvinte frumoase despre profesionalismul dumneavoastră, lumea în care noi ne învârtim pune mare preț pe cinste și onoare, tocmai de aceea am îndrăznit să vin la dumneavoastră acum. Aș vrea să studiați aceste pietre, să le evaluați și, dacă considerați că le vreți, aș vrea să le vând. Dar înainte de asta aș vrea să vă spun povestea lor.

Vocea femeii era gravă, egală, lipsită de emoție, era vocea unei femei obișnuită să conducă.

– Soțul meu a decedat anul trecut, în primăvară, într-un accident stupid de călărie, probabil ați auzit, presa a scris mult despre asta, la vremea aceea.

– Da, parcă am citit despre nefericitul eveniment, sincere condoleanțe pentru pierderea dumneavoastră, doamnă Sharma.

– Mulțumesc, vedeți, după moartea lui am rămas singură aici, așa că am hotărât să vând toate proprietățile și să mă mut lângă copiii mei, în Australia. Acum o lună, făcând ordine printre lucrurile soțului meu, am găsit într-una din cutiile pe care le-a adus din Africa, acum mulți ani, această pungă. Pe atunci era tânăr și îl apucase febra explorării bătrânului continent. Țin minte că mi-a povestit întâmplarea, dar pe urmă, luați de valul vieții, am uitat de ea amândoi.

Se afla într-unul din deșerturile Namibiei, și norocul sau karma a făcut ca după o furtună puternică de nisip, să descopere un mic templu. Intrarea era strâmtă, dar soțul meu fiind subțirel pe vremea aceea a reușit să intre. Din câte și-a dat seama era templul unei zeițe, iar nestematele erau puse pe un altar, probabil erau ofrande. Nu a apucat să stea prea mult acolo, deoarece furtuna a reizbucnit și exista pericolul să nu mai poată ieși, așa că a luat ce a apucat de pe altar și a ieșit.

Din păcate, nisipul a acoperit totul și oricât s-a străduit să regăsească locul, nu a reușit. Cine era zeița aceea? Cine ridicase micul templu? Nu am aflat niciodată. Sinceră să fiu, nu știu ce valoare au. Soțul meu nu se pricepea la pietre prețioase și nu prea avea încredere în nimeni ca să le dea pentru a fi evaluate. Iar eu tocmai de aceea sunt acum aici.

– Fiți fără grijă, ați venit la persoana potrivită. Mie îmi place să cred că niciun client de al meu, nu a plecat nemulțumit de la mine. Dar, sincer să fiu, nu am mai auzit așa o poveste niciodată. Doar în cazul descoperirilor egiptene, dar acolo a fost vorba mai mult de aur și alte artefacte.

Fără să își pună lupa, putea spune că pietrele răsfirate pe măsuță erau safire, diamante mai mari și mai mici, opale, câteva smaralde și rubine, iar printre ele, o piatră mai mare roșie. Dar în clipa în care o văzu, îi îngheță sângele în vene.

Privind-o prin lupa specială de care nu se dezlipa niciodată, perfecțiunea pietrei îi tăie răsuflarea. O ținea delicat cu penseta și o rotea parcă nevenindu-i să creadă că avea în fața lui o asemenea minune. De foarte multă vreme, nu mai văzuse un diamant atât de frumos și pur. Avea în fața lui un exemplar *flawless*, mai mare decât orice diamant pe care îl știa și atât de rar, încât însuși faptul că se uita la el i se părea o minune.

Purta mănuși albe, din piele fină care să nu lase nicio amprentă pe suprafața strălucitoare a pietrei.

O așeză cu grijă pe catifeaua cutiei și respiră adânc. Broboane de sudoare îi apărură la tâmpole, se întinse să își ia un trabuc de foi, pe care și-l aprinse inspirând adânc fumul aromat și tare. Lumina lămpii se răsfrângea în mii de scânteii sângerii pe catifeaua cutiei captându-i privirea, o energie stranie vibra în încăperea. Fusese atât de

absorbit și fascinat de piatră, încât abia atunci observă că mâinile îi tremurau ușor.

Ce șansă îi oferise acum destinul, ce șansă fantastică să descopere piatra asta, care practic nici nu ar trebui să existe!

Ravi Singh provenea dintr-un lung șir de bijutieri renumiți, tatăl... bunicul, străbunicul... și toți înaintașii lui fuseseră bijutieri. Era cunoscut faptul că încă din antichitate orașul lui era renumit pentru măiestria și arta de a prelucra bijuteriile din metale prețioase, ca argintul și aurul, că măiestria bijuteriilor de aici nu avea egal în toată India.

În timp, cei mai renumiți maștri își creaseră propriile modele și rețete de prelucrare și realizare a colierelor, cerceilor și brățărilor. Tehnici vechi și noi se îmbinau pentru a crea bijuterii complicate și fastuoase și toate aceste lucruri erau secrete și taine bine păzite. Unele familii își transmiteau din generații în generații tehnica de prelucrare a meta-

lelor prețioase, dar mai ales a aurului precum și tehnicile de șlefuire și îmbinare a pietrelor.

Pink City, orașul de peste patruzeci de milioane de locuitori, era pentru orice vizitator un loc exotic, șocant prin agitația și zgomotul infernal de claxoane, cu viermuiala lui plină de culoare și mirosuri, de la cele mai ciudate mirodenii la duhoarea pestilențială a cartierelor sărace în care oameni încălțați cu șlapi de plastic sau cei mai mulți desculți pășeau pe trotuare prăfuite. Mizeria era peste tot, resturi alimentare, plastice, hârtii, cadavre de pisici sau câini aflați în diferite stadii de descompunere, însă nimeni nu mai lua în seamă asemenea amănunte. Nenumărați cerșetori de toate vârstele, împânzeau trotuarele și marginile drumurilor.

Dar dincolo de acest vacarm năucitor exista o lume tainică a celor care cumpărau și vindeau pietre prețioase și semiprețioase, a celor care le

tăiau în forme minunate și le integrau apoi în splendide opere de artă.

Împărțiți pe un soi de bresle, ei se ocupau de fiecare aspect al meșteșugirii bijuteriilor.

Bijuterii elegante și rafinate, unice, erau vândute apoi în toată lumea.

Existau bijutieri care se ocupau doar cu șlefuitul pietrelor, dar cel mai mult aveau de câștigat dealerii de pietre prețioase. Ei erau cei care colindau lumea în lung și în larg în căutarea celor mai reușite smaralde, diamante, rubine sau orice altă piatră dorită de client. Era o piață de desfacere uriașă în care circulau foarte mulți bani, poate doar cea a armelor o depășea și cea a drogurilor. Însă la droguri problema era că deși piața de desfacere era uriașă, riscurile de a sfârși cu vreun glonț în cap erau pe măsură. Traficanții din toată lumea aveau legi dure și posibilitatea de a fi ucis de un cartel rival era mare.

Iar armele nu îi plăceau deși aduceau bani buni.

Din copilărie tânărul Ravi învățase tainele modelării aurului și argintului, secretele tăierii gemelor și inserția lor în bijuterie, toate acestea în atelierul lor din inima orașului.

Trecuseră prin mâinile lui aproape toate tipurile de pietre prețioase și semiprețioase și cu timpul a devenit un expert foarte căutat. Avea o fire înclinată natural spre afaceri așa că sub grija lui, afacerea familiei era prosperă și numele lui era cunoscut și respectat peste tot în lumea bijuteriilor de elită. Era chemat de multe ori în calitate de expert, să autentifice sau să evalueze anumite pietre. Putea să spună dintr-o privire din ce țară vine un anume diamant sau din ce mină.

Ravi Singh era un bărbat înalt, athletic, făcuse sport mulți ani din viață și asta îl ajuta să își mențină trupul și mintea sănătoase, dar și să scape cu viață din câteva atentate care îi puseră viața în